

Tica na veji.

Od veje do veje
Skakaje hitim,
In stvarniku zemlje
Vesela žgolin.

Kakó si prekrasen
Mladósti ti svét!
Slavijo te pésni,
Odeva te evét.

Ne sejem, ne žanjem,
Ne spravljam blagá,
A vender moj Oče,
Kar treba mi dá.

O Bog! ki oblačiš
Nas tice lepó,
Ki hraniš nas, braniš
Z očetno rokó:

Nebó te in zemlja
Časti, gospodár,
Ker v skrbi ti vsaka
Živeča je stvár.

P. Krek.

Ivan Durak.

(Ruska pripovedka. — Poslovenil Fr. Hubad.)

(Konec.)

mestu pri kralji je bilo veliko veselje; pripravljali so svatbo za dve hčeri. Po svatbi so odhajali kralji in silni junaki vsak na svoj dom.

Po njihovem odhodu prosi najmlajša kraljeva hči svojega očeta, naj bi poslal po vsem kraljestvu oznanilo, da bi prišli vsi ministri, plemenitniki in njihovi sinovi na kraljevi dvor. Mislija je, da med njimi najde svojega ženina. Kralj ki je ljubil hčer, razposlje oznanilo in zberó se ministri, plemenitniki in njihovi sinovi; ali kraljičina ne najde med njimi svojega ženina. Zato prosi očeta, naj bi ukazal priti vsem svojim podložnikom, naj bi pripravil hiše zanje in prigotovil obed. „Saj imate,“ rekla je, „očka moj, take palače, v katerih bodo podložniki lahko stanovali do ustanovičenega dneva. Kdo vé? morda je meni namenjeni ženin kak podložnik, ki se skriva v priprostej obleki.“

Kralj se je tej prošnji dolgo ustavljaj, a naposled je razposlal vender ukaze na vse strani, naj se zbere ves priprosti narod o določenem dnevu. Kadar pride kraljevi ukaz tudi v óno vas, kjer je živel Durak, začeta se pripravljati tudi njegova brata v mesto. Durak ju prosi, da bi vzela tudi njega s seboj, ali ona ga ne marata. Prosili ste zdaj ženi zanj. Zatorej rečeta brata: „Vzameva te, ali to ti poveva, ako se predrzneš kaj govoriti, zveževa te, da nama nikoli več ne uideš.“ Durak jima obljubi, da bode molčal, in vzela sta ga s seboj. V mesto dospevši, čakali so v pripravljenih palačah določenega dneva. Ta dan se je zbralo neznano veliko ljudi. Pripravljen je bil tudi obed. Sedli so za mize. Med obedom prinese mlajša kraljičina vsakemu piti. Kadar pride k mizi, pri katerej je sedel Durak, dala je piti najpred vsem drugim, potem še le pride do njega in mu prinese kupo k napitku. Ali zdajci ugleda, da ima Ivan zavezano čelo. Zatorej ga vpraša: „Zakaj imaš zavezano čelo?“ Ta odgovori: „Hodil sem po gozdu za gobami, in udaril sem se.“ Ali ona mu ne veruje, in reče: „Odveži čelo, da vidim.“ Durak ni znal, kaj bi storil, ali ona ga primora, da odveže robec, in zdajci se razsvetli vsa kraljeva palača. Kraljičina mu ukaže, da stopi izza